

Η κινηματογραφική απόδοση πραγματικών γεγονότων, κρύβει κινδύνους. Η δραματουργία που επιδιώκει, αν όχι επιβάλει, η κινηματογραφική βιομηχανία, ο χορός των εκατομμυρίων που στοιχίζουν οι παραγωγές και το προσδόκιμο των κερδών επιτάσσουν τις νόρμες τους. Ως εκ τούτου, φοβάμαι την αλλοίωση των πραγματικών συμβάντων στο βωμό του box office. Αυτό σαν πρώτη τοποθέτηση.

Ο λόγος για το American hustle (Οδηγός διαπλοκής στις ελληνικές αίθουσες), που στοίχισε περίπου 45 εκ. δολάρια και έχει ξεπεράσει τα 155 σε εισπράξεις. Πρόκειται για την καταγραφή, μιας αμερικάνικης ιστορίας από το τέλος της δεκαετίας του '70, για άλλη μια ηθογραφία του τόπου και των ανθρώπων.

Εστιάζει στη ροπή, στην μανιώδη επιδίωξη κάποιων για γρήγορο πλουτισμό βασισμένο σε κομπίνες. Απότοκο των συνθηκών ζωής και ανάπτυξης στην άλλη όχθη του Ατλαντικού, που μπορεί να έχει ισχυρές και πολλές δικαιολογίες, όπως οι μεγάλες ανισότητες, η έλλειψη ουσιαστικής παιδείας, η απουσία ή και η υπερβολική παρουσία νόμων και ασφαλώς η κυριαρχία της νοοτροπίας του: «όλα ή τίποτα». Ένα είδος αρρώστιας είναι αυτό. Το έχουμε συναντήσει και σε ομοειδείς (σχεδόν) παραγωγές, όπως το

Casino

, το

Blow

, ή το

American

Gangster

.

Δεν είναι μόνον η διαφθορά, ή καλύτερα η αδυναμία να ορισθεί το ηθικό, δεν είναι η απληστία, είναι η ζωή που δομείται πάνω σε μια πλατφόρμα ψέματος. Κανείς δεν ξέρει αν αυτό που ακούει, ζει, είναι αληθινό ή κομμάτι ενός άλλου «κόλπου». Οι πρωταγωνιστές δεν είναι σε θέση να ελέγξουν ούτε τη γνησιότητα των δικών τους συναισθημάτων. Ούτε καν τη γνησιότητα των ερωτικών τους ορμών. Κινούνται σε έναν ολότελα ασαφή χώρο, με πλήρη απουσία ερεθισμάτων.

Κινηματογραφικά τώρα, ας εκφράσω την απορία μου γιατί «κακοποιήθηκαν» αισθητικά τόσο πολύ ο Christian Bale και ο Bradley Cooper (και οι δυο σπουδαιότεροι στους ρόλους τους). Θα μπορούσαν να πρωταγωνιστήσουν ηθοποιοί ανάλογης αισθητικής. Η ερμηνεία της Amy Adams, με την επιμονή του σκηνοθέτη (David Owen Russell) στα ερεβώδη ντεκολτέ, αγγίζει το άριστο, αποδίδει τόσο πειστικά το ρόλο της, ο οποίος ακροβατεί ανάμεσα στην γυναίκα που μπορεί να αποπλανήσει τον οποιοδήποτε, να πετύχει τα πάντα και σε μια πολύ εύθραυστη παρουσία που μπορεί να σπάσει οποτεδήποτε. Εκφραστικά υπάρχουν στιγμές που θυμίζει Nicole Kidman. Όπως και ο επιβλητικός Robert De Niro, που στην ολιγόλεπτη εμφάνισή του ως ήσυχος τρομακτικός Mr

Tellagio

με τα σκούρα φρύδια και τον μαύρο σκελετό γυαλιών θυμίζει

Martin

Scorsese

. Εξαιρετικός επίσης και ο Jeremy Renner στο ρόλο του Δημάρχου, Carmine Polito, ενώ κανείς δεν υστερεί σε αυτό που οφείλει να υποδυθεί.

Η πλοκή κρύβει ανατροπές πάνω σε ανατροπές, υπάρχουν στιγμές που δεν ξέρεις αν πρέπει να θαυμάσεις, να αντιπαθήσεις ή να λυπηθείς τους (αληθινούς) πρωταγωνιστές της (πραγματικής) υπόθεσης. Με λίγα κωμικά στοιχεία, σφικτή πλοκή, ενίοτε ιδιαίτερα αγχωτικό σε κάνει να αναρωτιέσαι αν αξίζει τον κόπο όλη αυτή η δοκιμασία για οποιαδήποτε αμοιβή. Μια απάντηση δίνεται στο τέλος με την επαμφοτερίζουσα ατάκα: «*η τέχνη της επιβίωσης είναι μια ιστορία που δεν τελειώνει ποτέ*».

Αν είχαν χρησιμοποιήσει την πονηρία και την ευφυΐα τους με διαφορετικό τρόπο ενδεχομένως να είχαν πετύχει τα ίδια ή περισσότερα χωρίς ρίσκο. Προφανώς είναι ο ίδιος ο κίνδυνος, που τους τρέφει σε μια ζωή τόσο μπερδεμένη, με τόσο αλλόκοτες προτεραιότητες. Είναι επίσης απορίας άξιον πως μπορεί οι ίδιοι άνθρωποι να έχουν τόσο κοφτερό μυαλό στο να στήνουν περίτεχνες κομπίνες και ταυτόχρονα να είναι τόσο άδαιοι, τόσο επιφανειακοί στη διασκέδασή τους, στις συζητήσεις τους, στα καθημερινά τους.

